

Arrest

nr. 184 704 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in, waarbij zij verklaart het Rijk op 30 juli 2010 te zijn binnengekomen.

De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 11 mei 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 87 740 van 12 september 2012

weigert ook de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 maart 2013 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) neemt op 11 maart 2013 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 29 mei 2013 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 3 juni 2013 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van 30 september 2013 met nummer 111 011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 16 juli 2013 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 juli 2013 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van 30 september 2013 met nummer 113 717 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 23 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2013 werd ingediend door :

A., A. (R.R.: ...)

geboren te A. Y. Janine op 10.10.1973

** bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als : A. M. A. I., geboren te A. Y. op 10.10.1973*

nationaliteit: Staatloos

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid: Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 03.08.2010, die afgesloten werd op 18.09.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende vervolgens nog drie asielaanvragen in, namelijk op 06.03.2013, 29.05.2013 en 16.07.2013, die niet in overweging genomen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater op respectievelijk 11.03.2013, 03.06.2013 en 19.07.2013. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 19.07.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk twee jaar en ongeveer anderhalve maand voor de eerste asielprocedure en telkens enkele dagen voor de daaropvolgende procedures – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene het statuut van staatloze werd toegekend door de rechtbank van eerste aanleg te Veurne op datum van 07.02.2013, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 voorziet niet in een vrijstelling voor erkende staatlozen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden. Net zoals andere vreemdelingen, dienen erkende staatlozen aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een terugkeer naar het land of de regio van gewoonlijk verblijf verhinderen. Het feit dat Palestina geen autonome staat is en personen van Palestijnse origine bijgevolg de Palestijnse nationaliteit niet kunnen verkrijgen, betekent niet zonder meer dat personen van

Palestijnse origine die in België verblijven niet kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst. In casu toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat hij niet kan terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever, zijn regio van herkomst. Hij beperkt zich tot een algemene stelling dat de situatie van Palestijnse vluchtelingen precair is en dat gevluchte Palestijnen niet zouden kunnen terugkeren, zonder enig bewijsstuk en zonder toepassing op zijn persoonlijke situatie. Voorts stelt betrokkene dat de Palestijnse gebieden als oorlogsgebied erkend werden en dat hem het statuut van subsidiaire bescherming werd toegekend. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de asielinstanties betrokkene geen subsidiaire bescherming hebben verleend, omdat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico op ernstige schade is: "Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. [...] Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij de checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlische troepen." (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, 14.05.2012) Deze beslissing werd tevens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 87.470, 12.09.2012) Betrokkene brengt hier geen enkel nieuw persoonlijk element aan dat een andere beoordeling met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever, dan die van de asielinstanties zou rechtvaardigen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene – namelijk dat hij sinds 30.07.2010 in België verblijft; dat hij Nederlands leert wat gestaafd wordt met meerdere attesten; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft en dat hij verklaart werkbereid te zijn – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hoger vernoemde instructie niet meer van toepassing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen, worden ze samen behandeld.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"Buitengewone omstandigheid - erkende staatloze

Overeenkomstig art. 9bis Vw. kan een aanvraag tot machtiging verblijf in buitengewone omstandigheden ingediend worden in België.

Deze buitengewone omstandigheden dienen te worden omschreven als omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dus niet als omstandigheden die het onmogelijk zouden maken dit in het buitenland te doen.

Verzoeker heeft als buitengewone omstandigheid aangegeven dat hij een erkende staatloze is afkomstig uit Palestina en dat hij hierdoor niet in de mogelijkheid is om naar het land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker geen enkele nationaliteit heeft en dat dit werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne in een in kracht van gewijsde getreden vonnis dd. 7 februari 2013 (stuk 4) is wel degelijk een omstandigheid die het verzoeker zelfs onmogelijk maakt om naar de niet erkende staat "Palestina" terug te keren.

Verweerster kan niet zomaar stellen dat verzoeker in de mogelijkheid zou zijn toch af te reizen naar Palestina zonder dit verder af te toetsen. Verweerster kan hieromtrent ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen nu dit losstaat van de vraag of verzoeker in de mogelijkheid is om zich als staatloze naar een streek van herkomst te begeven, quod non.

De Raad van State heeft in meerdere gelegenheden de redenering van verweerster als zou een staatloze toch in de mogelijkheid zijn zich naar het buitenland te begeven afgewezen omdat dit onvoldoende rekening houdt met de situatie van een staatloze (RvSt., 20 augustus 2004, 134.347).

De erkende staatloze bevindt zich in de administratieve onmogelijkheid om naar het land van herkomst af te reizen. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven in zijn aanvraag dat hij op geen enkele manier documenten kan krijgen nu Palestina geen autonome staat is. Hij heeft hierbij gewezen naar het attest voor een staatloze die hem ook werd afgegeven door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de praktijk die de Dienst Vreemdelingenzaken normaal hanteert, namelijk dat het feit een erkende staatloze te zijn afdoende bewijs is voor een buitengewone omstandigheid.

Deze praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken is het logisch gevolg van het feit dat een erkenning als staatloze door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de rechtbank nu eenmaal inhoudt dat men geen paspoort kan krijgen van een land om zich naar het buitenland te begeven, dit omdat men geen enkele nationaliteit heeft. Verweerster dient het gezag van gewijsde van het vonnis te respecteren. Een uitgebreid onderzoek met advies vanwege het Openbaar Ministerie is hier immers aan voorafgegaan. Het is uit dit uitgebreid onderzoek dat naar voor komt dat men geen enkele nationaliteit heeft en dus niet in het bezit kan gesteld worden van nationaliteitsdocumenten.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld dat een typische buitengewone omstandigheid onder meer het feit is dat men moeilijk aan een paspoort of reistitel kan komen (RvV, 19 september 2013, nr. 110 206). Dit is zonder meer het geval voor verzoeker.

Verweerster weet maar al te goed dat de praktijk van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van die aard is dat zij geen reisdocument voor staatlozen kunnen toekennen aan personen zoals verzoeker, nu men hiervoor een verblijfsrecht in België moet hebben (stuk 5), hetgeen verzoeker dus niet krijgt.

Nu verzoeker geen nationaal paspoort van de bevoegde overheid kan bekomen ingevolge het feit dat verzoeker staatloos is en hij ook niet in aanmerking komt voor een reisdocument van staatlozen, vraagt verzoeker zich echt wel af op welke manier hij dan naar het buitenland zou moeten gaan. Verweerster verwacht dingen die in de praktijk niet mogelijk zijn. Er is ook geen vertegenwoordiging van de Palestijnse Autoriteit (diplomatie.belgium.be). Verweerster weet dit maar al te goed.

De buitengewone omstandigheid is aldus aangetoond.

Verzoeker heeft geen reispaspoort, een erkende staatloze kan wel een bijzonder reisdocument van België bekomen doch ook hier zit verzoeker vast nu België dit enkel wil geven aan mensen met een vast verblijfsrecht in België, hetgeen verzoeker wordt geweigerd.

Daarenboven wordt het reizen mensen van Palestijnse oorsprong danig bemoeilijkt, zelfs in het hypothetisch scenario waarbij verzoeker in het thuisland zou zijn achtergebleven zou hij er bijzonder moeilijk in slagen om zich naar het consulaat in Jeruzalem te begeven. Personen zoals verzoeker zijn immers aangewezen op het consulaat in Jeruzalem (stuk 6). Welnu als Palestijn van de West-Bank kan je niet zomaar in Jeruzalem geraken (stuk 7). Er zijn ook check-points die men moet passeren, laat het nu wezen dat verweerster in haar bestreden beslissing op de koop toe zelf aangeeft dat er incidenten bij de check-points gebeuren (stuk 1). Verzoeker voegt deze informatie volledigheidshalve, nu verzoeker zelfs niet in de mogelijkheid is om zelfs maar naar Palestina af te reizen gelet op het feit dat hij geen reistitel kan krijgen.

Zoals gesteld dient verzoeker niet te bewijzen dat het absoluut onmogelijk zou zijn, doch wel dat het bijzonder moeilijk is om een aanvraag in het thuisland in te dienen. Verzoeker heeft dit in zijn aanvraag wel afdoende gedaan door zich te beroepen op zijn staatloosheid.

Daarenboven is het zo dat verzoeker een geregistreerde vluchteling bij UNWRA was, gelet op het feit dat verzoeker niet meer onder het beschermingsgebied van UNWRA valt, kan hij wel degelijk blootgesteld worden aan ernstige schade en schending van art. 3 EVRM bij terugkeer (stuk 10). In elk geval wordt de terugkeer hierdoor nog meer bemoeilijkt.

"It is UNHCR's position that where the protection or assistance of UNRWA has ceased "for any reason" within the meaning of Article 1D, a Palestinian refugee (who falls within the personal scope of Article 1D and is eligible for UNRWA assistance), is automatically entitled to the benefits of the 1951 Convention/Qualification Directive" (stuk 8, UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(l)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection", mei 2013, p. 5, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/518cb8c84.html>, eigen onderlijning)

"If, for example, as it often happens, the country of former habitual residence will not accept to readmit a former Palestinian resident, then he or she should, according to UNHCR, be granted the benefits of the 1951 Convention in the country of asylum." (stuk 9, E. Sondergaard, "Protection of Palestinian Refugees in States Signatories to the Refugee Convention and the 1954 Stateless Convention", te consulteren op <http://www.badil.org/en/al-majdal/item/851-protection-of-palestinian-refugees-in-states-signatories-to-the-1951-refugee-convention-and-the-1954-stateless-convention>, verzoeker zet vet)

Verzoeker wenst er tot slot op te wijzen dat hem ingevolge de bestreden beslissing ook een inreisverbod werd afgeleverd van drie jaar (stuk 2). Ook hiertegen tekende verzoeker beroep aan.

Toepassen reserinsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 11). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Nu de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing zijn, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid!

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet "klakkeloos" mogen worden toegepast (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaak A. 198.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV - 32.856).

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie — en asielbeleid kan afgeleid worden dat een langdurige procedure met schoolgaande kinderen, een langdurig onderbroken verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en werkbereidheid en prangende humanitaire situaties redenen zijn die een verblijf in België van langer dan 3 maanden rechtvaardigt.

Welnu, verzoeker valt binnen de geest van deze instructies, nu hij zich ingevolge zijn staatloosheid in een dergelijke prangende humanitaire situatie bevindt. Bovendien is hij uitermate werkbereid en is hij reeds geïntegreerd in onze maatschappij.

Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies.

Het kan echter evenmin ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partij wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie."

En:

“Hoewel de situatie van de verzoekende partij kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan de verzoekende partij geen machtiging tot verblijf gegeven.

Het niet toepassen van criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig artikels 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

Bovendien ligt er geen enkele redelijke verantwoording voor waarom de situatie van de verzoekende partij anders wordt behandeld dan de situatie van andere Staatlozen. De verzoekende partij bevindt zich immers in dezelfde voorwaarden.

De verzoekende partij maakt een verschil in behandeling die niet redelijk verantwoord is.

De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, quod non.”

2.1.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd, ingevolge de vernietiging ervan, *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar de verzoekende partij er zich over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van de verzoekende partij dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden en dat, door anders te handelen zij het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In de mate waarin de verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te

verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). In dit opzicht maakt de verzoekende partij evenmin een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aannemelijk.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen.

2.1.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en werd beoordeeld. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd heeft:

“1.2.1. Buitengewone omstandigheden

Verzoeker kan niet zomaar naar zijn land van herkomst of naar een ander land van herkomst terugkeren om daar de machtiging bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan te vragen.

1.2.1. Asielprocedure

Verzoeker kwam op 30 juli 2010 het Rijk binnen en vroeg op 3 augustus 2010 een eerste maal asiel aan.

Op 1 september 2010 werd het dossier overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 8 juni 2012 werd hiertegen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest van 12 september 2012 werd de weigeringsbeslissing van het commissariaat-generaal bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 6 maart 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 maart 2013 werd een bijlage 13quater afgeleverd aan verzoeker.

Op 21 mei 2012 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor verblijf van meer dan drie maanden en dit op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ("Vreemdelingenwet").

Op 10 juli 2012 (kennisname op 16 juli 2012) werd de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 september 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor verblijf van meer dan drie maanden en dit op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ("Vreemdelingenwet").

Op 5 november 2012 (kennisname op 20 november 2012) werd de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Gelet op dit oorlogsstatuut kan hij bovendien niet terug naar het Palestijns gebeid om aldaar een aanvraag in te dienen.

1.2.2. Procedure staatloosheid

Bovendien is verzoeker door de rechtbank te Veurne op datum van 7 februari 2013 erkend als staatloos (stuk 2).

Een attest van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bewijst nogmaals de staatloosheid van verzoeker (stuk 3).

Het is een vast gebruik binnen het vreemdelingencontentieus dat er voor de toepassing van artikel 9 bis (oud artikel 9 lid 3) Vreemdelingenwet voor staatlozen, buitengewone omstandigheden dienen bewezen te worden.

Deze buitengewone omstandigheden worden (werden) als volgt omschreven:

" Een aanvraag op basis van artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet is slechts ontvankelijk, als er buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het voor de erkende staatloze bijzonder moeilijk maken om die aanvraag in te dienen op het Belgisch consulaat in het herkomstland.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijzigde echter in het najaar van 2006 zijn principes omtrent de buitengewone omstandigheden:

" de buitengewone omstandigheden (zijn) bewezen, als het bewijs van de erkenning als staatloze kan worden voorgelegd. "

Zoals hoger aangegeven is de verzoeker op 7 februari 2013 erkend als staatloos door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne.

Verwacht wordt wel dat de staatloze ter goeder trouw is, hiermee wordt het volgende bedoeld:

"(...) niet zelf verantwoordelijk zijn voor hun staatloosheid door bijvoorbeeld bewust en vrijwillig afstand te doen van hun nationaliteit. Ook de verblijfsaanvraag van erkende staatlozen die weigeren de vereiste administratieve stappen te zetten om een nationaliteit te bekomen, kan worden afgewezen, "

Verzoeker werd geboren in A. Y. (Westelijke Jordaanoever) en is van Palestijnse origine. Aangezien tot op heden er geen autonome Palestijnse staat bestaat, kunnen personen van Palestijnse origine geenszins de Palestijnse nationaliteit verkrijgen.

De Palestijnse origine van verzoeker blijkt afdoende uit de Palestijnse vluchtelingenkaart.

Verzoeker heeft dus geen enkele nationaliteit en dit buiten zijn eigen wil.

Verzoeker is ter goeder trouw zoals tevens werd vastgesteld in het vonnis dd. 7 februari 2013 (stuk 2)."

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom het loutere gegeven dat de verzoekende partij het statuut van staatloze heeft verkregen door de rechtbank van eerste aanleg van Veurne geen buitengewone omstandigheid op zich is.

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat het loutere feit dat zij staatloze is haar zou vrijstellen van het aantonen van de wettelijk voorziene buitengewone omstandigheden, kan zij niet worden bijgetreden. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet verwijst immers naar *"de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"* als standaardgegeven voor wat betreft het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf en noch deze bepaling, noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorzien in een vrijstelling van de voorwaarden voor een erkende staatloze.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt aan te geven dat de algemene situatie van personen van Palestijnse origine precair is en dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij voormeld element niet aangehaald heeft in haar aanvraag en dat ze bijgevolg de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Met betrekking tot de uiteenzetting van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij een geregistreerde vluchteling bij 'UNRWA' was, doch niet meer onder het toepassingsgebied van 'UNRWA' valt en dat het UNHCR de positie verdedigt dat Palestijnse vluchtelingen ten aanzien van wie de bescherming of de bijstand van het 'UNRWA' werd stopgezet of aan wie de toegang tot het land waar zij normaal verblijven wordt ontzegd, automatisch dienen te kunnen genieten van de voordelen die voortvloeien uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, wijst de Raad er wederom op dat de verzoekende partij voormeld gegeven niet in haar aanvraag aangehaald heeft. Bijgevolg kan ze de

verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven blijkt uit het arrest van de Raad van 13 november 2013 met nummer 113 717 dat *“dat niet blijkt dat verzoeker een Palestijnse vluchteling is die voorheen genoot van de bescherming of de bijstand van het UNRWA of dat hij niet wordt toegelaten tot het land waar hij voorheen verbleef.”* Waar de verzoekende partij in dit verband ook naar artikel 3 van het EVRM verwijst, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing daarenboven omtrent artikel 3 van het EVRM werd gemotiveerd. Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het arrest van 19 september 2013 met nummer 110.206 van de Raad, daar er - los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben - ook niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert. Voormeld arrest had betrekking op een beslissing waaruit bleek dat de verwerende partij van oordeel is dat de medische problematiek waarnaar verzoeker had verwezen in zijn aanvraag wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar dat dit *in casu* niet langer het geval was nu over zijn aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een negatieve beslissing werd genomen. Het arrest van 19 september 2013 stelt echter vast dat de Raad die beslissing vernietigd heeft, zodat zij moet worden geacht nooit in het rechtsverkeer aanwezig te zijn geweest en waardoor zij de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens diende te vernietigen.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij er ook op dat ze een beroep tot nietigverklaring ingediend heeft tegen het inreisverbod van 26 november 2013. Bij arrest van 10 mei 2016 met nummer 167 315 werd het inreisverbod vernietigd. Het gegeven dat het inreisverbod vernietigd is, heeft geen invloed op het voorliggend geschil.

De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij, gelet op de gegevens die voorlagen op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof, tot de vaststelling komt dat de ingeroepen staatloosheid geen buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). *In casu* maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS